

har det til alle Tider været den ulykkelige Indvending; kan det ikke skee idag, kan det skee imorgen, hvorfor skal det Tidspunkt nu idag være belejliger end det imorgen? Jeg troer, mine Herrer! at jeg nogenlunde har viist, hvorfor det er meget betænkeligt at sætte denne Sag op til imorgen; men ogsaa de almindelige Betragtninger, som ikke blot finde Anvendelse paa nærværende Situation, men ogsaa paa alle lignende Tilfælde, maae tale derfor; thi hvergang der har været Spørgsmaal om denne Sag, har den stødt paa større og større Banffeligheder, og disse Banffeligheder have ofte ligget i Regjeringens egen Betænkelighed. Nu er engang det Tidspunkt indtraadt, som man i mange Aar med Længsel har ønsket netop i Danmark, at Regjeringen med fuld Overbeviisning kan sige: vi ere stærke nok til at gennemføre Opgaven, giv os blot det, vi behøve fra Lovgivningsmagtens Side i Danmark, saa ere vi færdige til at gennemføre, hvad vi have foreslaaet. Ansvarer kommer for Fremtiden paa dem, som nu vise det fra sig.

Jeg vil endnu hertil sige, at den Underhandling, om hvilken jeg tidligere har havt Anledning at underrette det ærede Thing, staaer meget heldigt, og i ethvert Tilfælde staaer den nu saaledes, at det inden meget søie Tid bestemt vil vise sig, om vi skulle behøve at lægge det danske Monarchies Goldgrandsø udenom de oldenborgske Enclaver, altsaa indbefatte dem deri, eller om vi skulle regne dem til at ligge udenfor Goldgebetet. Der er det bedste Haab om, at de ville slutte sig dertil, og den Imødekommen, som man fra Først af har sporet i denne Sag fra den oldenborgske Regjeringens Side, har stedse viist sig større og større, saa den endelige Afgjørelse er meget nær; men i ethvert Tilfælde, mine Herrer, lægger jeg stor Vægt derpaa, at Underhandlingens Stilling er saaledes, at, hvad enten den fører til det meest eller mindst ønskede Resultat, vil det inden meget saa Uger være endeligt afgjort, om den fører til et Resultat eller ikke, ligesom jeg ogsaa tidligere har havt Leilighed til at underrette dHrr. om, at vi i fornødent Fald vilde kunne hjælpe os uden en saadan Goldforbindelse, saa

at altsaa Sagen i den Henseende for Dieblisset skaer gunstigt.

Naar der af den ærede Ordfører er gjort Indvendinger imod, hvorvidt det skulde være berettiget at benytte den absolute Magt i Slesvig med Hensyn til en større Tilslutning mellem Danmark og Slesvig end mellem Holsteen og Danmark, saa skal jeg ikke videre komme tilbage paa det Gebeet, idet jeg i den Henseende maa henholde mig til mine tidligere Udtalelser, fordi jeg ikke har fundet dem tilstrækkeligt modbeviste af den ærede Ordfører.

Naar den ærede Ordfører endelig har talt om en Coalition, som ikke behagede ham, mellem to, som han kaldte dem, Uderpartier her i Salen, hvoraf det ene Partie skulde være Ministeriet og det andet Partie skulde være dHrr., som i denne Sag have stemt med Ministeriet, saa kan jeg ikke nægte, at det er mig noget Fremmed at høre Ordet „Partie“ i hans Mund; men jeg skal iøvrigt ikke gaae ind paa her nærmere at imødegaae ham. Var jeg ikke Minister, men alene Rigsdagsmand, skulde jeg ikke modstaae Fristelsen til at svare den ærede Ordfører herpaa, saaledes som jeg troer, at han fortjener at svares. Jeg kan imidlertid saameget trostligere afholde mig derfra, som jeg holder mig forvissat om, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning), til hvem han specielt henvendte sig, vistnok vil svare ham, saaledes som jeg troer, at der bør svares.

Udfing: Det er med en ikke ringe Utilbøielighed, at jeg tager Ordet i denne Sag; thi jeg nægter ikke, at jeg havde ønsket, at jeg havde fundet det heldigt, om det foreliggende Spørgsmaal, efterat det saa nyligt er blevet afstemt i et fuldtalligt Thing, ikke strax paany var blevet bragt igjen til Afstemning; men, efterat dette nu er skeet, og er skeet fra Regjeringens Side, seer jeg mig ikke istand til at forandre den Stemme, som jeg under den forrige Behandling afgav for Regjeringens Forslag, og da der er saa saa her i Salen udenfor Ministeriet, som under den tidligere Discussion have taget Ordet for Regjeringens Forslag, og iblandt dem Ingen, til hvem jeg i Et og Alt vilde kunne slutte mig, troer jeg at maatte